

«El que es diu a la 'pelu', es queda a la 'pelu'»

Perruquera per vocació, Lúdia Vives ha estat la presidenta de l'Associació gremial a l'Alt Empordà durant els darrers vuit anys.

Lúdia Vives amb Yolanda Yoyo Ostos i Mari Suárez

Lúdia Vives Llanera (Figueres, 1974) és la simpatia personificada. Va créixer en el carrer dels Tints, on dirigeix la perruqueria Livi's, fundada per ella mateixa fa vint-i-set anys. Durant els darrers vuit anys, ha estat la presidenta de l'Associació de Perruqueries de l'Alt Empordà. Ho ha deixat «perquè ja tocava un relleu, obrir pas a gent nova amb idees noves. És el que faig amb la meua feina, renovar pentinats, escoltar la clientela i fer-la feliç amb les nostres propostes».

Lúdia Vives va créixer al voltant de la plaça de les Patates. Recorda que als anys setanta «era un barri viu, amb molt de comerç, tots ens coneixíem. De mica en mica, es va anar degradant però, per sort, la plaça i els carrers, com el dels Tints, han recuperat vitalitat. Ara només esperem que quan passi la pandèmia aquesta revitalització es consolidi».

Explica que «no tenia antecedents familiars en aquest sector, però quan era petita agafava les nines, les Nancy, i els tallava els cabells, les pentinava...». Aquelles pobres joguines van ser el conillet d'indies d'una vocació innata. Després de passar pel Cor de Maria, va anar a estudiar la branca de perruqueria de Formació Professional a l'Institut Narcís Monturiol. Un cop acabat el cicle mitjà, va fer el salt a Girona per a completar el cicle superior a l'Institut Narcís Xifra.

D'aquella etapa educativa recorda quan a primer curs d'FP eren una quarantena d'alumnes «i només la meitat van passar a segon. En el Superior era diferent, qui començava, acabava». «Hi ha gent –afegeix– que es pensa que aprendre perruqueria és per pentinar-te i posar-te guapa, i no és només això. És un ofici molt complicat, que requereix moltes hores de feina i que et fa estar atenta sempre per anar evolucionant, aprenent coses noves».

Durant la seva infantesa i joventut rememora «haver acompanyat la mare quan anava a la perruqueria de Glòria Coll, davant de l'obrador de la Barceloneta. Em fixava en la feina que feien, allò era el que jo volia fer», diu, sense oblidar que durant una curta etapa «també em va passar pel cap ser mestra».

Ara fa vint-i-set anys va obrir el seu negoci al carrer Germanes Massanet. Al cap de tres anys va començar a

treballar amb ella Yolanda Ostos, Yoyo, formant un tàndem que encara perdura i al qual s'hi ha afegit l'esteticista Mari Suárez. Després es va establir al carrer dels Tints, un nom que quadra perfectament amb una de les seves passions laborals: «M'agrada molt posar color als cabells», diu convençuda.

Sobre aquest any llarg de pandèmia, Lúdia Vives reconeix que, «com tots els oficis, hem passat moments durs. No sempre les administracions ens han tingut prou en compte i encara estem perjudicats per un IVA desmesurat. A l'Associació de Perruqueria som uns quaranta-cinc agremiats i ens hem entès molt bé». La crisi sanitària també ha repercutit en la clientela. «Amb els aforaments i les restriccions, la gent s'ha adonat que el ritme és un altre i entenen molt bé que s'hagin d'esperar quan toca».

Una perruqueria pot arribar a ser un cau de confidències. La Lúdia ho considera «normal, ens passem molta estona juntes amb les clientes i, amb el temps, es genera una confiança i una amistat. Ara! —exclama—, tot allò que es diu a la pelu, es queda a la pelu. És com un secret de confessió que no podem trair». I ho diu mentre truca una clienta per demanar hora. Tocarà acolorir algun cabell, fer recollits o tallar, «sempre amb passió, m'agrada molt la meva feina».

Font del document:

https://www.emporda.info/fets-gent/2021/03/16/que-diu-peluapos-queda-peluapos/490189.html?utm_source=rss